

²⁰Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem. ²¹Aki győz, annak megadom, hogy velem együtt üljön az én trónusomon; mint ahogy én is győztem, és Atyámmal együtt ülök az ő trónusán. ²²Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek!"

Kedves Testvéreim!

Nagycsütörtök – az úrvacsora szerzésének ünnepe. Keresztre feszítése előtt Jézus asztalhoz telepedett a tanítványaival. Különleges, ünnepi vacsora volt ez. A zsidóságban az Egyiptomi fogságból való szabadulás emlékére minden évben asztalhoz ülettek a családok, vagy a mester a tanítványaival. A családfő, illetőleg a mester vezette a szertartásos vacsorát, amelyen kovásztalan kenyeret, keserű füveket, tojást, gyökérnövényeket, bárányt ettek és bort ittak. Az ételek, italok szimbolikusak voltak, nem a jóllakást szolgálták, hanem az emlékezést segítették. A keserű füvek pl. az egyiptomi rabszolgaság keserűségét jelképezték.

A kenyér és a bor, amelyeket Jézus a kezébe vesz ezen a vacsorán, nagyon fontos jelentést hordoznak már önmagukban is. A három darab kovásztalan kenyér Isten beteljesült ígését szimbolizálja: kivezetlek... megmentelek... megváltalak... ezt ígerte az Egyiptomban élő népnek, és teljesítette is mindezeket. A bor többes jelentést hordoz, utal például az egykor Egyiptomban megölt bárány vérére, amelyet az ajtófélfára kellett kenni, hogy elkerülje a házat a 10. csapás.

Amikor Jézus veszi a kenyeret és a bort, és kiosztja a tanítványainak ezekkel a szavakkal: ez az én testem... ez az én vérem... ezzel egy olyan dolgot tesz, amelyet ésszel felfogni nem is tudunk, az ősi liturgia szavai szerint „ez hitünk szent titka”. Nem tudjuk, hogyan lehet az a falat ostya és az a bor Jézus teste és vére mégis élünk vele, „használjuk”, mégis a hitéletünk központi helyét foglalja el. Az úrvacsoratan a különböző felekezetek között is vitákat szül, mégis minden felekezet életében nélkülözhetetlen. A keresztyénségtől elválaszthatatlan csoda.

De hogy lehet az, ha nem is értjük igazán? Hadd mondjak erre egy egészen egyszerű példát. Fogalmam sincs, hogyan működik ez az óra a kezemen. Mégis sokszor ránézek, mégis sokszor ehhez igazítom az életemet. Elhiszem, hogy amit mutat az helyes, hogy az engem eligazít. Ha egy ilyen hétköznapi emberkéz által kreált dolognak hiszünk, akkor az Isten által készített sokkal komplexebb dologban, az úrvacsora dolgában sem szabadna kételkednünk.

Persze azzal együtt, hogy nem tudjuk, hogy működik, de azt igen, hogy mi az értelme, és haszna, hiszen erről maga Jézus beszélt, amikor azt mondta: *aki eszi az én testemet és issza az én véreimet, annak örök élete van, és én feltámasztom őt az utolsó napon.*

Már ez is éppen elég ok lehetne, hogy éljünk vele, de mai igénk az úrvacsora egy még mélyebb szintjébe enged bepillantani.

El kell mondanom, hogy ez megtérésem ígéje. Ez volt az a mondat, ami áttört bennem egy gátat, és elindított – szó szerint az úrvacsora asztalához. *²⁰Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.*

Ma egyedül ebédeltem. Sok dolgom volt, úgyhogy lemettem a piacra, vettem valamit, hazahoztam, leültem az asztalhoz és gyorsan megettem, majd siettem tovább a dolgomra. Viszont szoktunk arra törekedni, hogy amikor tudunk akkor együtt egyen a család. Nagyon szeretem a közös étkezéseket. Mindig is szerettem, amikor nem sietünk, nem rohanunk, hanem ülünk az asztalnál, eszünk, és közben beszélgetünk. Közösségben vagyunk, és jól érezzük magunkat. Az együtt étkezés közösséget teremt. Együtt enni azt jelenti, hogy beengedem a másikat az életembe.

²⁰Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem. – mondja Jézus.

Jézus a mi asztalunknál. Étkezés előtt elimádkozzuk a szokásos imát: Jövel Jézus, légy vendégünk... Nálunk ez úgy működik, hogy megfogjuk egymás kezét és együtt mondjuk, ha vendégünk van ő is bekapcsolódik. És bár ez egy nagyon szép dolog, és szeretjük, most mégis egy hibára hívnám fel a figyelmet ebben az imádságban. Mert amikor Jézust vendégként fogadjuk, akkor az azt jelenti, hogy beengedjük az életünkbe, ez eddig rendben is van, sokan még idáig sem jutnak el. Ugyanakkor őt befogadni ennél sokkal többet jelent. Ezt egyébként ez a mondat is tartalmazza. *...bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.* Jézus tehát vendégből házigazda lesz.

Jézust nem csupán az utolsó vacsoránál látjuk asztalnál ülni. Az újszövetségben több esetet is feljegyeztek, hogy Jézus együtt eszik emberekkel. Ott ül – vendégként Mária és Márta házában. Bemegy Zákéushoz, Mátéhoz... hogy, csak a legismertebbeket említem. Mindegyik történetben vendég, mégis mindegyik

történetben ő van a középpontban, mondhatnánk, ő ül az asztalfőn, és mindegyik történet szerint azok, akiknek az asztalánál ül, az életük gyökeres fordulatot vesz.

Mondhatnánk erre, hogy Jézus egy nagy hatású tanító volt, és hatott azokra, akik erre nyitottak voltak. Csakhogy erről sokkal többről van szó. Mert nem csupán asztaltársak lesznek, és bár Jézus szavai sokszor igazán elgondolkodtatóak, mégis sokkal nagyobb dolog történik. A lényük részévé válik...

Enni az ő testét és inni az ő véréét. Megenni őt, az azt jelenti, hogy a részemmé válik, hogy már elszakíthatatlan kötelék alakul ki köztem és közte.

Amikor meghallottam ezt a mondatot, elemi erővel hatott rám. Jézus ott áll az én szívem ajtaja előtt és bebocsátásra vár. És tudtam – bár nem tudtam hogyan -, de tudtam azt, hogy ez a közösség akkor jön létre, ha én is magamhoz vehetem az ő testét és véréét.

Jézus feltámadása után az Emmausba érkező két tanítvány leül egy asztalhoz egy idegennel, miután az idegen megtöri a kenyeret felismerik: ő Jézus. Miért csak ekkor látják meg? Mert Jézus így akarta, ő az úrvacsora szentségében mutatja meg magát. Ma is ebben tudunk vele találkozni. Ő a te életed részévé szeretne válni. Nem csupán vendéggé, akit néha meghívunk, hogy mondjon valami biztatót, meg mert már régen volt nálunk...

Nem, ő a mi részünkké válik, akkor, ha megnyitjuk az ajtót, ha átadjuk neki az irányítást. Ezt fejezi ki az evangélikus úrvacsorában az a gyakorlat, hogy letérdelünk, és úgy vesszük magunkhoz az ostyát és a bort.

Ezen a mai estén szeretnék az úrvacsorának még egy fontos hatásáról beszélni. Ma beiktatjuk a gyülekezet megválasztott tisztségviselőit. A gyülekezet ünnepe. Igen az úrvacsora sosem az egyén ünnepe, hanem a közösségé. Amikor Jézus leült az asztalhoz ott volt vele 12 tanítványa. Ma egy ilyen közösségben lehetünk együtt a presbitérium tagjai, 12-en, magamat is beleértve, ahol Jézus hozzánk jön, és szeretne megajándékozni bennünket titokzatos jelenlétével, testével, amelye értünk adatott és értünk kiontott vérével. Az ő teste és vére által leszünk mi is egymás testvérei. De ugyanígy a megválasztott presbitereken túl, tisztségviselők, gyülekezeti tagok, hívők, akik megnyitották az ajtót, mi mindnyájan Krisztus által egymás testvérei lehetünk, akik a megváltás kenyerét esszük, és a szabadulás italát isszuk. Adja Isten, hogy ne a közös ügy, ne a közösen vállalt feladatok kössenek össze bennünket, hanem az értünk önmagát adó, és nekünk önmagát adó Krisztus. Ámen.